

onniksorden
nyacensers),
ingen bederf
l hadden ze
ler het volk,
Flagellanten,
st meer dan

k, naar ver-
niterlijke, in
n resultaten
verval van
en daardoor

rmatorischen
Zecart, Suzo,
nadruk op
gemeenschap
anschouwing
oor volgende
s Gemeenen
zonder ge-
arbeidden
toe op het
terwijzen der
oor het een-
zij geöfend
andere be-
ste vertegen-
atoren voor-

es gemeenen
Indesheimer
midden der
in 1471). En
dat wel „het
ur“ genoemd
te gedachten
den werd de
het, dat dit
grooten in-
tijd van den
Kempis een
vorming, in
menschen
traks, in zijn
ie der kerk,
in moge hij
lenga terecht
wortelt toch
shereid.
Kempis' werk

eft het zijn
Wielenga het
ar het heilige
het goede“),
oefening van
God, omdat

Wielenga een
vertaling naar
nietelijke aan-
grondtekst en
hmisch taal-
rts aan den

doet Dr. Wien
hij handelt
t algemeen,
en van Tho-
rechtvaardig-
treedt en het
dt gezien, te
g verzekerd;
thisch volgen
daardoor al
chtelijk offer-
et voldoende
dig komt te
die door het
es heeft voor
seldig is het
het geyaar
aan den an-
o“ aan „de
ndom ten op-
plichten des
deze gevaren
voor onzen
nystiek chris-
geveit komt
deugden van
an zijn toon-
ten, de diepe
het waarlijk
er navolging-
ijd, die „het
een cultureel
behandelt.

a zijn nieuwe
tanduiding in
werp, en in-
woegingen en
vertaling zelf
i verwachten.

goed en zuiver gestyleerd Nederlandsch, rhythmisch
vaak en in eenvoudigheid schoon.

Wie de Imitatio Christi nog niet kende, neme dan
dit boek ter hand. Hij zal er in vinden, wat de
titel omtrent den inhoud van het „eerste boek“
zegt: „vermaningen, nuttig voor het geestelijk
leven“.

C. T.

UIT DE BUITENLANDSCHE KERKEN.

Godsdiensten der wereld.

Van alle bewoners der aarde vormen de Christenen
35 pct., de Boeddhisten 27 pct., de Mohammedanen
15,4 pct., de Brahmanen 14 pct., de heidenen 8 pct.
en de Joden 0,6 pct.

In Europa en Amerika behoort 95 pct. van de be-
volking tot het Christendom. In Australië 85 pct., in
Afrika 5 pct. en in Azië 2,8 pct.

Van alle Christenen ter wereld zijn er 68 pct. woon-
achtig in Europa, 25 pct. in Amerika, 4,6 pct. in Azië,
1,4 pct. in Afrika en 1 pct. in Australië.

Van alle Christenen zijn 68 pct. Katholiek, waarvan
47 pct. R.-K. en 21 pct. Gr. K. en 32 pct. Protestant en
van de Christenen in Europa zijn 74 pct. Katholiek
(47 pct. R.-K. en 27 pct. Gr. K.) en 26 pct. Protestant.

De verhouding tusschen R.-K. en Protestant is dus
over de wereld 3:2, in Europa 2:1 en in Duitschland
naar de schrijver er aan toevoegt 1:2, omdat in
Duitschland 1/3 van de bevolking R.-K. en 2/3 Pro-
testant is. („Christliche Welt“.)

Buddhisten in Amerika.

Los Angeles heeft één van de grootste Buddhisti-
sche tempels in de wereld. Hij werd door den hoogsten
hoogwaardigheidsbekleeder van het Buddhistisch ge-
loof in Japan, Count Lord-Abbot Sonyu Otani, lid van
den Japanischen adel en zwager van den keizer, inge-
wijd. Het gebouw kostte 250.000 dollar en de inwijding
was een gebeurtenis van internationaal belang. Het is
de grootste tempel in Amerika, met 2500 lidmaten.

Was nog niet zoo lang geleden, dat de Buddhisten
in dit land begonnen te werken. In 1899 zonden zij hun
eerste zendingen naar Amerika en nu tellen zij dertig
tempels langs de kust van den Pacific. Alles tesam-
men zijn er reeds drie-en-zeventig tempels van dit ge-
loof in het land. („The Banner“.)

Kerkenbouw in Rusland.

Zelfs de Sovjetpers kan aan de religieuze ontwak-
ing onder de bolsjewistische fabrieksarbeiders niet meer
met stilzwijgen voorbijgaan. Zoo wordt b.v. bericht, dat
de arbeiders van de groote tekstiel fabriek in de pro-
vincie Wladimir, die onder den naam „de Kommu-
nistische Voorhoede“ bekend is, met den arbeid hun-
ner handen een kerk hebben gebouwd. In deze fabriek
werken 7000 arbeiders. Een andere kerk is door de ar-
beiders van een kleederfabriek gebouwd, die den naam
„Roode Oktober“ draagt. Hier namen 2000 arbeiders
aan den bouw deel. In de provincie Smolensk zijn 8000
arbeiders van een spinnerij op 't oogenblik met de op-
richting van een Godshuis bezig. In alle gevallen is
het materiaal met behulp van bijdragen gekocht, die
de arbeiders vrijwillig oprachten. In de fabriek „Roo-
de Oktober“ werd een commissie gevormd, die op iede-
ren betaaldag een bepaalde bijdrage van de arbeiders
inde. Op deze wijze werd langzamerhand een som van
40.000 Mark bijeengebracht. De nieuwe kerken werden
vlak naast de oude opgericht, die de Sovjetregering
had laten sluiten en in klubgebouwen en bioskopen la-
ten veranderen. De sovjetpers is ten zeerste verontrust,
daar het in deze drie gevallen over een arbeidersgroep
gaat, die totnogtoe als volstrekt bolsjewistisch te be-
schouwen was. Er is ook hier niet maar sprake van
afgelegen uithoeken, maar van de voornaamste in-
dustriestreek. — „De Geest waait waarheen hij wil.“
Hem kan ook geen nog zoo goddelooze propaganda te-
genhouden. („Reformierte Kirchenzeitung“.)

De Princeton-kwestie II.

In zijn tweede artikel gaat Ds. Keegstra in de
(Am.) „Wachter“ op de eigenlijke kwestie in.

In een vorig artikel hebben we met weinige woorden
trachten aan te geven de dieper liggende grond, waar-
uit de moeilijkheden met betrekking tot het Princeton
Seminary zijn voortgekomen. De tegenstelling tus-
schen de Orthodoxen, die zich eerkijk en getrouw aan
de Presbyteriaansche belijdenis en kerkregering wil-
len houden en de Modernisten, ligt naar ons onder-
zoek, dat we instelden, duidelijk aan die moeilijkheden
ten grondslag.

Beweerd wordt er wel, dat de oneenigheden niets
met het confessionele standpunt van Princeton uit te
staan hebben, doch slechts de administratie der in-
richting betreffen. En toch komt het ons voor, na alles
wat we in den laatsten tijd over de zaak lezen en hoor-
den, dat die bewering slechts den schijn der dingen
ons te zien geeft, maar de werkelijkheid verborgen
houdt.

Uit het volgende mogen de lezers oordeelen.
In Mei, 1926, was Dr J. Gresham Machen door de
Board of Directors benoemd als professor in Apolo-
getics and Christian Ethics. Nadat een
tweede Board (Board of Trustees) de noodige bepa-
lingen aangaande het salaris had vastgesteld, werd de
benoeming aan de General Assembly in 1926, te Bal-
timore, ter approbatie voorgesteld.

De Assembly echter keurde de benoeming niet goed,
maar sprak ook haar veto niet uit. Tegen de benoe-
ming van Dr Machen rezen bezwaren en gingen stem-
men op. Op de zuiverheid en degelijkheid van zijn on-
derwijs was niets aan te merken, de roem zijner we-
tenschappelijkheid kon niet weersproken worden, de
Board of Directors was wel voldaan over zijn werk in
tverleden (Prof. Machen doceert reeds meer dan
tweintig jaren in het Nieuwe Testament), de studenten
ontvingen het bericht van Dr Machen's benoeming met
enthousiasme, maar er was iets in zijn karakter en op-

treden, iets, blijkbaar moeilijk te omschrijven, waarom
sommigen hem niet wilden. (Dat moeilijk te omschri-
ven „iets“ komt mij voor te zijn niets anders dan een
moedig en mannelijk verzet tegen den Modernistischen
invloed in zijne kerk met hare scholen en vurigen ijver
voor de waarheid, zoals die tot nu toe te Princeton
werd geleerd en verdedigd.)

Dat „iets“ werd oorzaak, dat de General Assembly
zijne benoeming noch goed- noch afkeurde, maar eene
commissie benoemde, om aangaande de toestanden in
het seminary een grondig onderzoek in te stellen, de
gerezen geschillen zoo mogelijk uit den weg te ruimen
en op de volgende vergadering van de Assembly te rap-
porteren.

De officiële opdracht luidde als volgt: „That the
Assembly appoint a committee of three ministers and
two elders to make a sympathetic study of conditions
affecting the welfare of Princeton Seminary, and to
coöperate responsively with seminary leaders in stri-
ving to adjust and harmonize differences and to report
to the next Assembly.“

„That as a corollary to this action the Assembly re-
serve judgment and take no action, either in approval
or disapproval of the election of a professor in the Se-
minary of Princeton, until the committee shall have
reported“.)

Reeds in dit besluit ligt iets ongerijmds, een fout,
waardoor niet alleen aan den benoemden professor
onrecht werd aangedaan, maar blijkbaar tegen den
vasten regel der Assembly werd gezondigd, daar de
„law of the Church“ (wij zouden zeggen de kerken-
orde) bepaalt, dat wanneer een General Assembly de
benoeming van een professor noch goed- noch afkeurt
door haar veto, de benoeming dan automatisch in ef-
fect gaat.

Men ziet, wat de Assembly te Baltimore hier deed en
zich schuldig maakte tegenover haar eigen kerkenorde.

Bovendien zijn er in de handelingen der aangezette
commissie onderscheiden fouten aangewezen, die dui-
delijk aantoonen uit welken hoek ook hier de wind
waaide.

Volgens de bewering, die op het allernauwst in heel
deze zaak betrokken waren, is het onderzoek der com-
missie niet „sympathetic“ geweest. Veeleer kenmerkte
het zich door kwalijk verborgen antipathie tegen de
meerderheid van de faculteit (Orthodox) en eveneens
tegen de meerderheid van de Board of Directors, die
Dr Machen de benoeming had gegeven. Al wat men
begeerde van de commissie was „onpartijdigheid, recht
en een sympathetische behandeling, vrij van buiten-
liggende invloeden“, maar die heeft men naar het oor-
deel der directors niet ontvangen.

Ook was er niet die samenwerking van de commissie
met de „Seminary leaders“, waarvan de officiële op-
dracht spreekt. „The committee has not coöperated
responsively with Seminary leaders“, zoo wordt er
door de meerderheid der directors gezegd. Behalve dat
de commissie in November ééne vergadering hield
met de Board of Directors van ongeveer drie of vier
uren, en waarvan heel wat tijd werd besteed aan din-
gen, die voor de zaak nauwelijks of geen betekenis
hadden, heeft de commissie de Board zoo goed als ge-
heel genegeerd.

In de derde plaats is er door de commissie niet voor
gezegd, dat haar rapport tijdig gepubliceerd werd.
Naar een vaststaanden regel moeten alle rapporten
van commissies der Assembly vóór den 1sten April in
handen van den stated clerk zijn. Dit is natuurlijk, opdat
men vóór de vergadering der Assembly zulke rapporten
zal kunnen bestudeeren en zoo noodig publiek in de
bladen beoordeelen. Maar dit rapport van ongeveer
twee honderd bladzijden kwam even vóór dat de As-
sembly samenkwam, uit en gelegenheid tot voldoende
bestudeering en bespreking vooral, was er niet. Ver-
ontschuldiging op grond van gebrek aan tijd, schijnt
hier niet te kunnen gelden; want toen de commissie
van 7 tot 11 Maart in Chicago vergaderde, verdaagde
men tot den 23sten Mei, even voor de opening der As-
sembly te San Francisco. Daar was dus blijkbaar de
toeleg om het rapport niet eerder te publiceren dan
aan 't begin der vergadering in San Francisco.

Wel is er toen uit nood nog ééne vergadering in Chi-
cago belegd den 26sten April en schijnt de publicering
van het rapport daardoor vervroegd te zijn, maar dit
werd gedaan blijkbaar op aandrang van scherpe pro-
testen. Maar ook met die verhaasting was er, noch
voor de afgevaardigden, noch voor het publiek, vol-
doende tijd om het levig rapport in te studeeren en er
in de bladen de zoo noodige bespreking aan te wijden.

Inderdaad, bovengemelde omstandigheden hebben
al den schijn van partijdigheid bij de commissie.
't Is waar, bovenstaande mededeelingen hebben we
ontleend aan berichten van hen, die op de hand van
Dr Machen zijn (voorzichtigheidshalve melden we
dat opzettelijk); maar nergens hebben we ook maar iets
gevonden, dat die berichten weerlegt.

Eindelijk kwam dan het rapport in het licht. We
kunnen er niet aan denken natuurlijk, om in bijzonder-
heden daarover te schrijven.

Toch is er tweërlei, waarop we de aandacht wen-
schen te vestigen, en dat betreft wel de hoofzaak en
toont onze inzichten onwedersprekelijk aan, hoe een-
zijdig de commissie was en hoe zeer ze hare opdracht
te buiten ging.

In plaats van met een bericht van de gewenschte ver-
eeniging der partijen na vereffening der geschillen,
komt men met adviezen, waarvoor de opdracht, dunkt
ons, hoegenaamd geen autoriteit gaf.

1. Een advies tot reorganisatie met betrekking tot
het beheer der school; ziedaar het eerste.

Duaver stond het seminary onder beheer van een
tweetal boards, namelijk een Board of Directors en een

1) In het kort en vrij weergegeven: De Synode benoemt
een commissie van drie predikanten en twee ouderlingen
om een „sympathetic“ onderzoek in te stellen naar wat goed
en noodig is voor het seminary te Princeton. Deze commissie
moet ten nauwste samenwerken met de leiders van het semi-
nary te Princeton, een juiste en goede oplossing trachten
te vinden en daarvan rapport uit te brengen op de volgende
Synode.

Vóór dien tijd zal de Synode niets doen noch ter goed-
keuring noch ter afkeuring van de verkiezing van een hoog-
leeraar aan het seminary te Princeton.

Board of Trustees. De eerste heeft het bestuur over de
geestelijke belangen der inrichting, zooals onderwijs en
benoeming van professoren, enz.; de laatste heeft de
verzorging der stoffelijke belangen te behartigen, zoo-
als financiën, gebouwen, gronden, enz.

Maar nu adviseert het rapport tot reorganisatie on-
der één board in plaats van twee. Een samenstelling of
samenstelling dus, die wel heel onschuldig schijnt,
maar groote gevolgen zal hebben.

Niet Presbyteriaansch is deze reorganisatie, waar in
de Presbyterian Church alle andere inrichtingen en
organisaties door twee lichamen of boards beheerd
worden.

We laten ons er niet over uit, welke wijze van be-
stuur de beste geacht moet worden. Maar dit is opval-
lend, dat buiten de opdracht om, er zulk ééne reorga-
nisatie aanbevolen wordt en dan wel een reorganisatie,
die tegen de policy der kerk ingaat en het plan der
school totaal wijzigt.

Intusschen vergele men niet, dat de Board of Direc-
tors bestaat uit mannen, die met hart en ziel staan op
het oude, welbekende, confessionele standpunt van
Princeton's Seminary, terwijl de Board of Trustees
grootendeels bestaat uit mannen, die overhellen tot de
andere zijde. Eene samensmelting of reorganisatie zal
dus uitloopen op één lichaam, waarin conservatieven
en modernisten samen alle aangelegenheden zullen be-
heeren. Zoo krijgen alle partijen, fundamentalists,
modernists en de middle-of-the-road mannen,
dus alle gelijke stem in het kapittel en wordt het semi-
nary naar den zin van Dr Ross Stevenson dus de
school van en voor geheel de kerk, met hare verschil-
lende richtingen en confessionele kleuren.

En nu zal zulk ééne oplossing velen wel heel aan-
nemelijk voorkomen; want zoo ontvangen immers alle
partijen evenveel recht en voordeel van de eigen school.
Maar, zoo mogen we vragen, waar blijft Princeton
zelf, waar de school, die zoo lange jaren het bolwerk
was voor de Gereformeerde leer in de kerk, waar het
onderwijs, dat van heinde en verre gezocht werd door
edele en godvreezende jonge mannen, die er de voor-
bereiding zochten voor ééne bediening des Woords, die
boven alles de eere Gods zoekt? Zulk ééne reorganisatie
mag ééne eenheid bevorderen, maar geen eenheid op
het vaste fundament van Gods onfeilbaar Woord.

2. En dan het tweede advies der commissie betreft
de benoeming van Prof. Machen en houdt feitelijk in,
dat uitpraak over die benoeming zal worden uitge-
steld, totdat de reorganisatie zal hebben plaats gehad.
Het weekblad The Presbyterian noemt dat ééne
recomendatie tot ééne wetteloze daad en ze is dat,
bezien in het licht van den regel, dat ééne benoeming
tot professor aan het seminary automatisch in effect
gaat, als de Assembly die benoeming niet goed- of af-
keurt.

Met diepe droefheid hebben we het laatste jaar den
gang van zaken in de Presbyterian Church en vooral
met betrekking tot het Princeton Seminary nagegaan.
Men kon 't zien, waarop aangestuurd werd en de com-
missie heeft te San Francisco haar pleit gewonnen.

We kunnen niet anders zien, of de politiek en niet
ééne gezonde politiek, heeft het hier gewonnen. Niet de
waarheid en oprechtheid triumfeert in deze zoo ge-
wichtige zaak, maar de list en de vrijpostigheid, om
bestaande kerkelijk vaststaande bepalingen te negee-
ren. Met den schijn van te ijveren uit liefde voor geheel
de kerk en tot hare eenheid, heeft men gewerkt aan
losmaking van hare voornaamste school van haren
grondslag in het onveranderlijke Woord van God.

Zeer gaarne zouden we wenschen, dat heel ons on-
derzoek der laatste maanden met de conclusies, die we
trokken, nog bewezen werden een groote vergissing te
zijn geweest. Want het verlies van het oude en geliefde
Princeton, zooals het onder ons bekend stond en ge-
waardeerd werd, wordt een pijnlijk verlies, niet alleen
voor de Presbyterian Church, maar voor heel de Kerk
van Christus in ons land.

Ook ons vervullen deze dingen met zorg. Voor-
zoover wij op zulk een verren afstand deze kwestie
beoordeelen kunnen, hebben wij weinig hoop op
een oplossing, welke uitvalt ten gunste van het
Calvinisme in Amerika. Dat „iets“ in het karakter
van Prof. Machen zal wel een doekje voor het bloe-
den zijn. Laat er al „iets“ zijn. Dan weest daar
zijn wetenschappelijke naam toch zeker wel door-
slaand tegen op. Daar was ook wel „iets“ in het
karakter van Calvin. Zelf sprak hij van het on-
stuimige beest. Als hij tot reformator „gekozen“ had
moeten worden, zou hij het misschien nooit zijn
geworden.

Gelukkig, dat God zelf de reformatoren roept.
In het geval van Prof. Machen zal Ds. Keegstra
echter wel gelijk hebben. Wat wij van anderen hoor-
den, bevestigt ons daarin. Hij zal den liberalen heer-
ren niet „soepel“ genoeg zijn. Wie „soepel“-ortho-
dox is heeft daar gelijk hier een voorsprong. En
toch hebben we in onzen principiële wegglijden-
den tijd vóór alles noodig mannen van beginsel-
vastheid. Geve God Prof. Machen genade geen duim-
treed te wijken.

HEPP.

PERS-SCHOUW.

Het promotierecht voor de Theol. School.

Nog steeds houdt de zaak de aandacht van de
kerkelijke pers gespannen. Het is te betreuren, dat
in een enkel geval de toon ietwat beneden het
gewenschte peil staat, en dat met name tegen het
artikel van Prof. Grosheide bezwaren worden in-
gebracht, die niet juist zijn. Niemand kan dit meer
betreuren, dan wie, in hetzelfde geval verkeerende
als ik, voorstander is van de erkenning van het
recht, dat bepleit wordt. Wil men het doel bereiken,
nu, of in de toekomst, dan is zuiverhouding van